

Нѣкой мраченъ Духъ въ скалитѣ
 Оковальъ ги бѣ отколе. . . .
 Азъ разбихъ имъ букаитѣ,
 Пустнахъ беднитѣ на воля.

И подзехъ си пжтя трудень.
 Следъ три деня въ пушинака,
 Въ тия планини безлюдни
 Азъ видѣхъ ги — още чакать.

— „Що се въ градъ не приберете,
 Да живѣйте въ миръ и почить?“

А тѣ казаха ми клети :

„Втори пжть ще ни заточать!“

Безименко.

I.

Трудътъ.

За трудъ начесто дума става
 И ний се дърлимъ до забрава :
 — Трудътъ, трудътъ и пакъ трудътъ !
 Безъ трудъ погиналъ би свѣтътъ.

Трудътъ навредъ блага създава,
 Трудътъ духа ни възвишава ;
 Вериги робски той троши,
 Дълбоки рани той суши.

И въ трудъ кълнемъ се да живѣемъ,
 Дорде наскоро изтрезвѣемъ,
 И бърза всѣки — ученъ, простъ
 Да стане скжпъ държавенъ гостъ.

II.

Отъ единъ долъ дрѣнки.

1.

За тебе тѣсна бѣ земята
 И дигна кули въ небесата ;
 Безъ четъ богатства ти събра.